

Ambient

111

Kaj nam je všeč: Mala sedala **V karakter:** Ryan Korban **Ikona stila:** Anja Mlakar
Izložba: JZS Koncept **Govori z mano:** Niko Klanšek **Kartiranje stila:** Divji kolonializem
Debata: Antonio Arico **Možnost izbire:** Okus spomina **Od blizu:** Milano

→ tema

**Kako osvojiti
bralca?**

Labirint revijalne kulture
ima izhod.

MAJ 2014 – 5,90 €

9 771318 235002

**Sledil je svojemu srcu,
pustil redno službo v
Milanu in se vrnil k
svoji družini v
Kalabrijo. Oblikovalec
Antonio Arico si je vzel
leto dni časa, da
uresniči svoje sanje:
ustvari lastno kolekcijo
pohištva in jo predstavi
na Milanskemu tednu
oblikovanja.**

→ [debata](#)

Besedilo: Hedvig af Ekenstam
Fotografija: arhiv Antonio Arico

Antonio Arico

Že tri leta Antonio Arico žonglira med preprostim in mirnim življenjem v Kalabriji in vznemirljivim, a tudi hektičnim tempom milanskega oblikovalskega sveta. V Kalabriji so njegovo srce in družinska mizarska tradicija ter znanje, ki se prenaša iz roda v rod. V Milanu pa so vsi njegovi prijatelji in priložnost biti v stiku s hitro spreminjajočo se oblikovalsko sceno. Da bi delal, kar dela danes, unikatno ročno izdelano pohištvo iz lesa, potrebuje tesen stik z obema med seboj tako različnima okoljema. Ne zanimajo ga več materialne, površinske stvari, kot kako je kdo oblečen ali če ima zadnji model telefona določene znamke. Prijatelji v Milanu se norčujejo, da je postal pravi kmet, kar se tiče oblačenja. Vendar je prav na podeželju pridobil potrebno samozavest in spodbudo, da je začel poslušati samega sebe in ubral lastno oblikovalsko pot. Začel je ceniti kakovost življenja, ki jo omogoča bolj preprosto in sproščeno bivanje. Zadnje čase ga navdihujejo drobne nepravilnosti in nepopolnosti iz okolja, ki ga obkroža, zato jih poskuša prevesti v svoje oblikovalske izdelke.

H → Kalabrija, od koder ste, je najbolj južna italijanska pokrajina, ki jo mnogi vidijo kot eno revnejših regij. Kako bi opisali svoje otroštvo tam in od kod želja, da bi postali oblikovalec?

A → Pravzaprav je Kalabrija v določenih pogledih bogata regija, npr. kar se tiče hrane in kakovosti življenja. Res pa je, da je v ekonomskem smislu bolj zaostala in neprefinjena. Zrasel sem v veliki družini, moja mama ima šest bratov in sester. Moj ded je mizar in ima mizarsko delavnico v pritličju naše družinske hiše. Ko sem bil mlajši, sem rad risal in slikal, hkrati pa sem vedel, da želim študirati. Ko sem prvič slišal za oblikovanje, nisem razumel, kaj to sploh je. Najprej sem nameraval študirati znanost. Ko pa sem se pozneje spoznal z industrijskim oblikovanjem, sem ga prepoznal kot povezavo med znanostjo in umetnostjo. To se mi je zdelo perfektno! Takrat nisem videl v družinski mizarski delavnici prav nobenega potenciala in sem se raje preselil v Milano ter začel delati z znanimi oblikovalci.

H → Milano je mesto, ki si ga želi obiskati vsak oblikovalec. Ste šli tja študirat produktno oblikovanje?

A → Ne ravno. Najprej sem tri leta študiral modno oblikovanje na Politehniku v Milanu, nato sem še dve leti obiskoval študij industrijskega oblikovanja na Škotskem. Moja nekdanja profesorica na Politehniku Raffaella Magiarotti mi je nato ponudila delo v svoji oblikovalski agenciji Deep Design in hitro sva postala dobra prijatelja. Na splošno pa je takrat v Milanu vladala hierarhija med oblikovalci in vzdušje je bilo zelo tekmovalno.

Takšno vzdušje me je kot oblikovalca zelo blokiral. Tako kot večina mojih kolegov sem se počutil, kot da nisem dovolj poseben, dovolj "kul".

H → Pa vendarle ste imeli pri Deep Designu redno službo. Kako to, da ste se odločili iti na samostojno pot?

A → Medtem ko sem hodil v "službo", sem ves čas sanjal o izdelavi lastnega pohištva, o tem, da bi manj delal z računalnikom in več z lastnimi rokami. Takrat sem začel razmišljati o naši mali mizarski delavnici doma. Sanjal sem, da bi izdeloval stole, veliko stolov! Vem, neuporabno, pa vendarle, o tem sem sanjal! Prijateljica Veronique sem pokazal nekaj svojih načrtov in ona me je zelo spodbujala, da bi šel na svoje. Moj prvi prototip je bil keramičen kos, ki sem ga poimenoval Watering Kettle Can, čajnik za zalivanje.

H → Torej ne delate le z lesom?

A → Seveda ne. Keramika je eden od materialov, s katerimi je lahko delati. Svoj prvi prototip sem izdelal kar sam, nato sem dal izdelati par vzorcev še keramiku. Te sem potem predstavil italijanskemu naročniku Garage Design. Njihov pristop do oblikovanja je zelo svež. Če jim pošlješ prototip, objavijo njegovo sliko na svoji spletni strani, in če je po izdelku povpraševanje, ga tudi izdelajo in prodajo. Vendar to ni množična proizvodnja, je bolj umetniška obrt, zato posamezen kos stane tudi 200 evrov. S tem sodelovanjem sem bil zelo zadovoljen, saj sem zelo hitro dobil odgovor na vprašanje, ali lahko svoje izdelke tudi prodam. Hkrati je bilo to obdobje, v katerem sem svoje izdelke prvič predstavil tudi v Berlinu. Zelo mi je bil všeč občutek, da sem kar naenkrat popolnoma samostojen, in tako sem vedno bolj začel razmišljati o svoji kolekciji pohištva. Poklical sem dedka, ki je mizar, ali bi mi hotel pomagati pri izdelavi te kolekcije za naslednji milanski sejem oblikovanja. Zelo je bil navdušen!

A → Vam lahko povem smešno zgodbo o tem čajniku?

H → Seveda!

A - Ko sem ga torej razstavljal v Berlinu, mi je neki Nемец povedal, da natanko takšne čajnike že izdeluje Seletti (italijansko podjetje z izdelki za dom). Takoj ko sem se vrnil domov v Italijo, sem jih kontaktiral in jim poslal slike svojega izdelka. Po petih minutah so me poklicali iz službe za odnose z javnostmi in mi sporočili, da jih moj čajnik zelo zanima! K njim sem se odpravil s polno vrečo prototipov. Težava je bila v tem, da sem imel že sklenjeno dveletno pogodbo z Garage Designom, zato Seletti ni imel pravice za njegovo izdelavo. So jim pa bili všeč tudi drugi moji kosi in tako smo začeli sodelovati. Nekaj let pozneje, pred komaj nekaj meseci, pa je Seletti končno odkupil pravice tudi za čajnik!

H → Kaj ste letos pokazali v Milanu?

A → Letos sem se odločil in kupil majhno hišico v južnem delu mesta. Tam bom bival, ko bom v Milanu, predvsem pa jo bom lahko uporabljal kot showroom in prostor za sestanke s strankami in sodelavci. Večji del

časa in vse kreativno delo bom še vedno opravljal doma v Kalabriji. Tam se sprostim, ker je lepo vreme, dobra hrana in seveda vsa moja družina. Drugače pa smo letos oče, dedek in jaz do vrha napakirali kombi in se iz Kalabrije odpeljali 1800 km do hišice v Milanu, kjer sem v okviru pohištvenega sejma prvič predstavil svoj najnovejši produkt Little Stool. Zelo sem vesel, da je hkrati vključen v Triennale Design Museum, v sklop razstav italijanskih oblikovalcev, ki izdelujejo svoje izdelke v samoprodukciji.

H → Kako pa prenašate razliko med ležernostjo Kalabrije in hektičnostjo oblikovalskega sveta v Milanu?

A → Končno imam priložnost videti in uživati obe strani kovanca! Doma dobim preprostost in direktnost. Ljudje tu so pristni in pošteni in to mi daje večje zaupanje vase kot oblikovalca. Ko sem delal v Milanu in Parizu, sem videl, da se vsi trudijo, da bi izstopali, bili avantgardni. To je razumljivo, saj je tam okolje precej tekmovalno. Vendar se mi ta anksioznost ni zdela produktivna. Vedno so me zanimala ozadja, kako ljudje razmišljajo ... Doma pokažem svoje izdelke svoji družini, uporabnikom, ki niso iz oblikovalskega sveta. Od njih dobim zelo jasne odgovore. To se mi zdi zelo pomembno za oblikovalca. Če pa si venomer obkrožen z arhitekti, fotografi in drugimi oblikovalci, se lahko od njih sicer veliko naučiš, hkrati pa te to lahko zavre v lastni kreativnosti.

H → Ali se vam zdi težko biti, živeti tako blizu svoje družine?

A → To je južnoitalijanski življenjski slog in to se mi zdi zelo lepo. Mislim, da bi moralo več ljudi tako razmišljati, seveda ne na način, da ostaneš doma, živíš na plečih staršev in se cele dneve valjaš po postelji. Treba je prepoznati družinski potencial! Družinska podjetja bi bila dobra rešitev za jug. Vendar je težko videti potencial, ne da bi potoval in spoznaval druga okolja ter kulture. Tudi v Španiji, Italiji in v Grčiji je podobno. Ne bi želel reči, da je bolje, ker je tudi veliko slabih vidikov tega, da si odvisen od družine, vendar me vsakič znova preseneča, kakšno globoko zanimanje imajo moji starši do tega, kar počnem. S svojim odnosom name nevsiljivo prenašata svoje življenjske izkušnje in znanje. Še moj 75-letni ded, ki je v dobri formi, z mano potuje in pozna vse moje prijatelje! Ponosen sem nanje in oni name.

H → Kaj pa je bilo z vašo družinsko mizarsko delavnico, preden ste začeli izdelovati lastne izdelke?

A → Včasih je bilo precej drugače. Ko je bil moj ded še deček, so v delavnici izdelovali opremo po meri za restavracije in trgovine. Po vojni pa je bilo vedno več tovarn in prodajaln s pohištvom in arhitekti ter naročniki so začeli kupovati opremo tam. Unikatno izdelana oprema je postala predraga za naročnike in povpraševanje po njej se je povsem ustavilo.

H → Vaša družina je nedvomno vesela vaših uspehov in tega, da mizarska delavnica spet obratuje kot prej.

A → Res je, večino mojih izdelkov zdaj izdelamo ročno v naši družinski delavnici. Zadnje čase veliko delamo iz lokalnega oljčnega lesa. Les oljke je okusen in prijeten na dotik. Zabavno je tudi, da se ga obdeluje in zaščiti kar z oljnim oljem! Zdi se mi lepo in poetično. Drevesa oljke so tukaj na jugu kar velika in njihov les izvažamo po vsem svetu. Vendar ni veliko mojstrov, ki znajo delati z oljčnim lesom, njegova osebnost je kar težka in veliko je odpadka. Če pa ga v roke dobi pravi mojster, je lahko videti kot marmor!

H → Kako pa Kalabrijci gledajo na vas in vaše sodelovanje z družino?

A → Ljudem se zdim verjetno malo čuden. Pred kratkim smo, na primer, sami prepleskali svojo hišo. Ni perfektno, vendar je po naše. Tukaj ljudje tega več ne počnejo, ampak raje pokličejo mojstre in zahtevajo popolnost. Želijo vse tako, kot so videli na televiziji, sam pa sem popolno nasprotje. Rad imam, da so stvari take, kakršne so bile včasih, ko sem bil majhen. Napake in nepopolnosti me navdihujejo in me spodbujajo, da jih raziščem. Rad bi obdržal svojo otročjost. To je kot moj mediteranski ciganski DNK!

Da bi uresničil svoje sanje, biti oblikovalec, sem moral v kot postaviti računalnik in začeti delati z lastnimi rokami.

Sodobni nomad, zvest samemu sebi, se z veliko spoštovanja do kakovostnih materialov in lokalne, domače izdelave trudi združevati dva vidika oblikovalske stroke: kakovostno tradicionalno izdelavo s sodobnim občutkom za obliko. Izkušnje iz trženja, ki jih je pridobil pri sodelovanju z velikimi italijanskimi podjetji,

kot so Barilla, Lavazza in Serralunga, zdaj s pridom uporablja pri izdelavi in prodaji svojih oblikovalskih izdelkov, in to kar iz domače hiše v Kalabriji. Antonia obdaja nekakšna avra topline. Uspeva mu ohranjati otroško igrivost in pogum, s katerim ubira tudi bolj neobičajne poti po svetu oblikovanja. Meni, da je

najslabše za oblikovalca to, da se zaradi strahu pred neuspehom utiri v povprečnosti. Svoj navdih navadno išče v drobnih napakah in nepopolnostih iz vsakdanjega življenja. Pred kratkim je postavil računalnik v kot in se odločil, da bo, s pomočjo svojega dedka mizarja, začel izdelovati lastne

pohištvene izdelke. Doslej pa mu še ni uspelo premagati strahu pred ogromnimi brnečimi stroji v dedovi mizarški delavnici, zato mu za zdaj le pomaga pri končnem čiščenju in brušenju ter zbira pogum, da bi mu enkrat, kmalu, le uspelo od začetka do konca izdelati svoj lastni stol.

→ 1
Pogled iz hiše v Kalabriji

→ 4
Kolekcija Taste of Wood vsebuje izdelke iz lesa oljke. Izraža lepoto, strukturo, moč in celo okus oljke kot materiala. Oljvno olje pa se uporablja za poliranje kolekcije.

→ 2
Antonijev studio v družinski hiši v Kalabriji

→ 5
Antonio poskuša oljvno olje skupaj z dedkom. Les oljke je zelo težaven za obdelavo, a vendar obstajajo mojstri, ki jim uspe, da končni videz spominja na marmor.

→ 7
Watering Kettle Can kot kombinacija klasičnega čajnika in kangle za zalivanje rož, ki zaradi svoje preproste oblike omogoča sarjsko zalivanje.

→ 3
Dedkova mizarška mizica

→ 6
Gugalnica Swing chair hkrati vzbuja domišljijo in vabi k igri.

→ 8
Nova kolekcija Still Alive pod okriljem znamke Seletti se navezuje na večno umetniško temo tihozitja. S to kolekcijo se je Antonio želel poigrati z mrtvimi objekti in naravnimi oblikami, kot so jih radi upodabljali klasični umetniki.

→ 9
Little Stool je preprost in poceni stol iz borovega lesa. Neke vrste arhetip klasičnega stola z modernimi detajli, ki ga je mogoče preprosto zložiti.